

Szám.

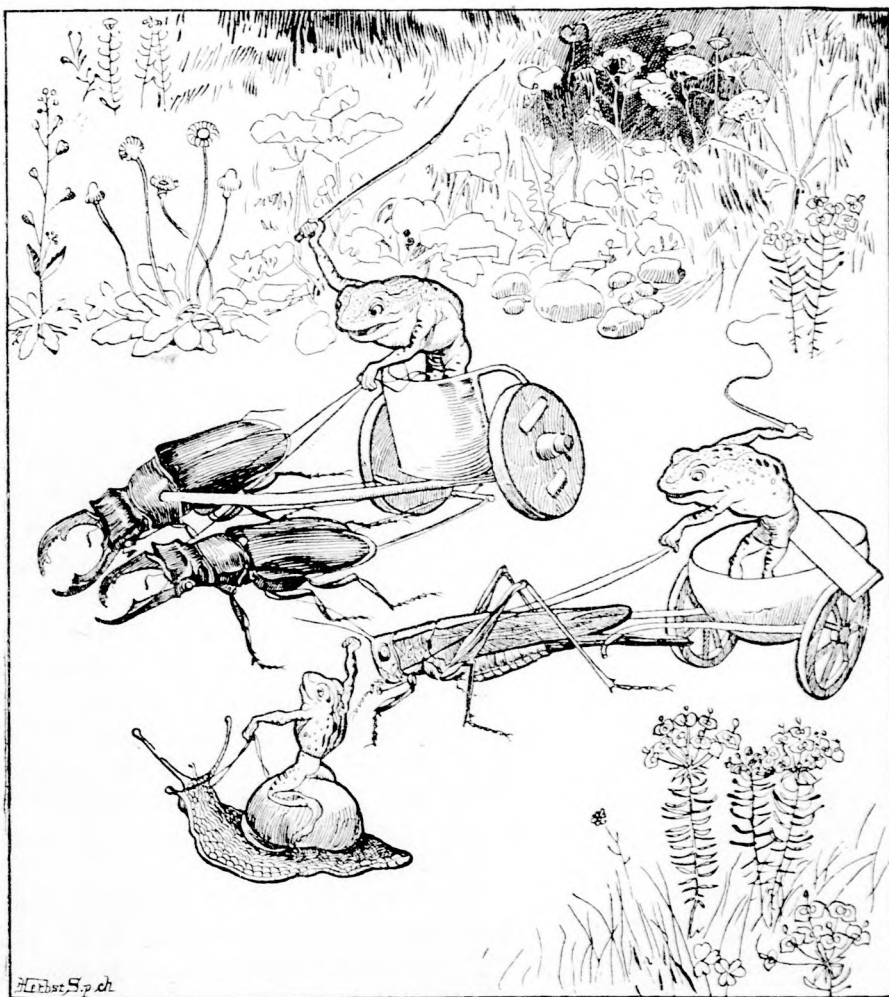
...mészet
...ifjuság
...olgozta
...ésben),

...közölt
...Márta
...Jolán,
...n is ir-
...Herz-
...Jolánka,
...Mariska,
...Margit,

...atok van
...ó időki-
...kar nevé-
...o hegyé-
...Bátran
...an, mert
...ák, hogy
...világ leg-
...ely 9100
...csucsa
...50 méter-
...nem tud-
...tanultad,
...Krausz
...beküldöd,
...az majd
...gy öröm-
...nem is
...még kali-
...lóled. —
...al talán
...a. Nagy
...én régi,
...megvág-
...e egy kis
...na-dolog!
...r magad
...fogom. —
...er szemet
...A paran-
...assék. —
...a kiadó-
...Szabo
...ete Irén.
...cor itthon
...a mostani
...mban.

KIS LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

KOCSI-VERSENY ... (Lásd a 133. lapon.)

LXIII. köt. 9. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1902. augusztus 31-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A TRANSZVÁLI KIVANDORLÓK.

— Regényes rajz a búrok életéből. —

(Számos képpel.)

Irta **Mayne-Reid**. Francziából fordította **Hegedüs Pál**.

(Folytatás.)

VIII. Szabad ég alatt töltött éjszaka.

AMBÁR ellen-felétől sikerült megszabadulnia, Van Dorn Piet egyáltalában, nem volt megelégedve vadász-kirándulásával. A táborba nem térne vissza üres kezekkel; valami győzelmi jelt kell magával vinnie, mely a bölényen való diadalmaskodását bizonyítsa. De hát a lova...

Két dolog közül az egyik: Hildy vagy elveszett; szabadon bolyongott a környéken, ahol a fene-vadak mindig készek a támadásra és gazdája sohasem fogja viszont-látni, ami nem csekély veszteség volna, mivel Hildy nemesfajból származott és más paripát nehéz volt szereznie; vagy pedig a ló ösztönszerűen vissza-tért a táborba, és ez esetben mindenki tudja hogy a fiatal vadász szerencsétlenül járt. Minthogy Hildy nem beszélhette el a hiéna-fészekbe való süppedésének kalandját, ami minden lovasat zavarba ejtett volna, mindenki ügyetlennek tartaná Pietet, hogy lovától ily módon vált meg.

Vajjon a szép **Katrinka**, aki maga is jó lovas, elnézőbb lesz-e ily botlással szemben, mint a többiek? Már pedig **Katrinka** becsülésének megrendülése több volt, mint amennyit a szegény **Piet** elviselhetett.

E gondolatokhoz, amelyekben a fiatal ember önérzete játszott a főszerepet, mások is fűződtek, melyek jó természetének jobban váltak becsületére:

— Ha a mamám Hildyt nélkülem látja hazatérni, nővéreimmel fel fogják lármázni a tábort, mondá magában. Atyám, aki

rideg külseje mellett is oly gyengéd gyermekei iránt, igyekezni fog anyámat, **Rychiet** és **Anriet** megnyugtanni, de épp úgy fog boszankodni, mint ők. **Hendrik** sajnálni fogja, hogy nem kísért el a vadászatra. Okosabban tette, hogy barátainkkal maradt, hogy a megölt bivalyokat megnyuzni segítse. Nekem is azt kellett volna tennem, meg kellett volna gondolnom, hogy a főnök fiának a sürgős munkában elől kell járnia. De a sopánkodás hiába-való... Hogy fog-nak nyugtalanzkodni mindazok, akik szeretnek!... Azt fogják gondolni, hogy súlyosan meg vagyok sebesülve és nem fogják tudni, hogy merre induljanak keresésemre.

Ezek a gondolatok cseppet sem voltak kellemesek a fiatal emberre. A kilátás, hogy gyalog, fáradtan, a bukástól törődötten, a *doorn-boom* töviseitől össze-vissza karczolva térjen vissza, egyáltalában nem volt kellemes. A nap gyorsan áldozott le és csakhamar el fog tűnni. Ha az éj meglepi, **Piet** kénytelen lesz a réten maradni és táborozni, fődéllel vagy a nélkül, a szerint, hogy mekkora utat bír megtenni. Ez elegendő ok volt arra, hogy idejét ne fecsérelje haszontalan tanakodással.

Zsebkendőjével, melyet keskeny szalagokra vagdalt, még vérző sebeit, melyeket a *doorn-boomra* való felmászáskor kapott, bekötötte. Néhány benmaradt tövist kihuzott, puskáját megtöltötte és levágta a bölény farkát, nem annyira győzelmi jelül, mint inkább annak bizonyosságaként, hogy az állaton, mely annyira csalta a tábortól, boszut állt.

Piet jobb szerette volna a bölény óriási szarvait vinni magával. Sohse látott ily hosszukat és finoman csavarodókat. Ez igazán irigylésre méltó emlék lett volna. De a

fiatal
volt
vinni
nem v
gyalog

Piet
a végé
venni
dulato

Zav

Mer

Fur
indulá
sikság
utazók
nak vo

Piet

tára é
delmü
den-fel
sem ir
ról me
soroka
a mov
kában

Azt
mován
nagyor
méter
Piet
det
nagy
ér. És
nehog
utat.

A
többi
reteih
ködő
állapit

fiatal embernek a szarvak levágására nem volt ideje, aztán meg el se bírta volna vinni őket. Kimerült állapotában egyébre nem volt képes, mint hogy teher nélkül gyalogoljon.

Piet a bölény farkát puska-csővének a végéhez kötötte és nyomban búesut akart venni a helytől, mely oly változatos fordulatok szín-helye volt.

Zavara és bajai még nem szüntek meg. Merre menjen? Hol van a tábor?

Furesa dolog! Piet e kérdést csak az indulás pillanatában vetette föl. Az afrikai síkságokon vagy az amerikai *prairieken* utazók addig nem is sejtik, hogy el vannak veszve, míg valóban nincsenek.

Piet hirtelen e szomorú valóság tudatára ébredt és megállt. A roppant terjedelmű legelőkön, melyeknek zöld széle mindenfelé a kék ég-aljával ért össze, semmi sem irányította. Azt remélte, hogy messziről meg fogja pillantani a folyó menti fásorokat; hiába meresztgette a szemét, még a movánát sem vette észre, melynek árnyékában a vee-burok pihentek.

Azt már tudjuk, hogy a baobab vagy mována ágainak terebélyességéhez képest nagyon alacsony. Ritkán ér el harmincz méter magasságot. A síkságból, melyen Piet vizsgálódva állt, semmi sem emelkedett ki. Ez a tény azt bizonyította, hogy nagy utat kell megtennie, míg társaihoz ér. És hozzá még jó irányban kell indulnia, nehogy ellenkező irányban tegye meg az utat.

A fő-dolog a tájékozás volt, azután a többi nehézségre gondolhat. Piet ismereteihez fordult és megfeszítette gondolkodó erejét, hogy a kiinduló pontot megállapítsa.

— A nap! — kiáltá hirtelen — emlékszem, hogy a táborból való távozáskor előttünk volt.

De ez a csillag nem marad veszteg; azóta megváltoztatta a helyét, igaz, nem nagyon, de annyira, hogy ingatag vezető...

Végre így szólt:

— Az elégtelen jel is többet ér a semminél.

És hátat fordítva a napnak, elszántan vágott neki az utnak.

Alig gyalogolt öt perczig, hangos nevetésre fakadt. Ez egyszer önön-magán nevetett.

— Apának igaza volt, kiáltá, mikor azt mondogatta: Piet, nagy gyerek vagy, nagy gyerek vagy, ami azt jelenti, hogy ostobának tart. E felkiáltástól még megszegyenitve érzem magamat és néha úgy találom, hogy apám szigorubb, mint igazságos, mikor ezt mondja... De azért igaza van; ha valamivel okosabb vagyok, vezetőt sem oly magasan, sem oly messze nem kerestem volna; a nyomokra gondoltam volna, melyet én és a bivaly magunk után hagytunk és melyek balgaságomról felvilágosítanak.

Piet a földön csakugyan állat-nyomokat pillantott meg tisztán; két különböző alakot, melyek közül az egyik lópatkótól, a másik a bölény csülkétől származott.

Most tehát csak arra kellett ügyelnie, hogy a nyomokon ellenkező irányban haladjon, hogy a táborba vezető utra találjon.

A fiatal vadász nevetése a közelben azonban gunyos visszhangot, más rikácsoló és bohó nevetést okozott, melyben Piet annak a hiénának a hangjára vélt ismerni, mely akkora bajba keverte.

— Czudar fajzat! Kiáltá a fiatal ember puskáját vállához szoritva, meglakolsz minden bajért, amit fészked okozott.

A hiéna lomhán sompolyogva, hiába igyekezett a bózótba bujni. Piet jól érzelt és puskájának a dörrenése a hus-evő vadállat borzasztó nevetését örökre elnémitotta.

Igazi vadász gyönyörűséggel látta a megölt hiénát elbukni, de nem tartotta méltónak, hogy e hitvány zsákmányhoz hozzányuljon és utját folytatva ezt hajtogatta:

— Ki himné, hogy e esuf, vigyorgó állat miatt vesztetem el szegény Hildymet!

Valami sajnálásának a kifejezése okvetlenül hiába való; de a boszuság esekélyebb, ha ilyenféle sopánkodásokban nyer szabad folyást.

Az eltévedt fiatal vadász helyzete mindamellet még

veszedelmes volt. A nap gyorsan fogyott. Nem-sokára beesteledik és, ha Piet addig nem találja meg a tábort, hosszú órákat kell a sötétségben eltöl-

tenie elegendő védelem nélkül a párduezok, hiénák és oroszánok ellen. Ezért, noha el volt törődve, Piet nagyokat lépve futott.

... A VAD ÁLLAT BORZASZTÓ NEVETÉSÉT ÖRÖKRE ELNÉMITOTTA.

onnét meszebbre lát és megpillantja a tábori tüzeket, melyek világító toronyul szolgálhatnak.

Nem vett észre se tüzet, se füstöt és

A nap előbb áldozott le, hogysem a legtávolabbi szemhatáron a tábor movájának legcsekélyebb részét észrevette volna. A szürkület elhomályosította az eget. Piet nagyon fáradtan egyre futott, a nélkül hogy egy pillanatra megpihent volna. Az annyira óhajtott cél azonban nem jelent meg.

Utóljára a vadász hasznára akarta fordítani a nap utolsó világosságát, hogy egy hangya-bolyra mászson abban a reményességben, hogy

a helyett, hogy a sötétségben vaktában folytassa az utját, okosabbnak gondolta, ha megállott, ahol éppen volt.

(Folytatása következik.)

KOCSI-VERSENY . . .

(Képpel a czimlapon.)

Hajahaj!
Kocsi-verseny van a réten,
Im az egyik indul éppen,
Béka hajtja, szöcske huzza,
Szegény hátát ostor nyuzza.
Másik előtt szarvas-bogár,
S mint a szöcske éppen úgy jár:
Béka koma nem kíméli,
Czammogónak, restnek véli,
Mert a béka nagy ur lett,
Amióta kocsit vett!

Hajahaj!
Most a szöcske elől szalad,
Szarvas-bogár vissza-marad . . .
Mi lesz ebből? Szörnyű baj:
Már is zokog: Jaj, jaj, jaj!
Ugy veri a gonosz béka,
Csak, ha fáradt, pihen néha,
Mert hiába, nagy ur lett,
Amióta kocsit vett!

Hajahaj!
Szarvas-bogár most már unja,
Előre tör szemet hunyva,
S mint bolond,
A szöcskének neki ront,
Kocsit, szöcskét felfordít,
A két béka felordít:
»Segítség,
Kezünk, lábunk, jaj be ég!«
Ilyet béka meg nem élt,
A versenyből mást remélt,
Mást remélt, mert nagy ur lett,
Amióta kocsit vett!

Hajahaj!
Szöcske rohan, bogár fut,
Hogy csak tud!

Am gazdájuk ott van még,
Mind a kettő nyomorék,
Kezüik, lábuk össze-törve
És a hátuk szörnyű görbe.
Bánják már, hogy gonosz kézzel,
Kába észszel,
Holtra nyuzták,
Akik a két kocsit huzták,
Mind a kettő szánja-bánja,
Hogy oly gögös, nagy ur lett,
Amióta kocsit vett!

Roboz Andor.

INNEN-ONNAN.

Az első magyar harang. Az idén ezer éve annak, hogy az első harang megkondult hazánkban. A harang története különben több, mint 1500 esztendő. Az első keresztények még nem ismerték a harangot, ők hangos kiáltásokkal hívták egymást isten-tiszteletre, miközben fa-kalapácsokkal kopogtak egymás ajtóin, vagy két lapos deszka-darabot csaptak össze jel-adás gyanánt. Az első harang — 1500 év előtt — Kampaniában (egykori vidék neve Olaszország nyugati partján), Nola város székes-egyházában szólalt meg. Feltalálója Pál püspök, kit a bölcsnek és jámbornak neveznek. Ezért hívják a harangot latinul »Campana«-nak (ejtsd: Kámpánának) és »Nola«-nak. E városkából azután lassan-lassan más-felé is elterjedtek a harangok. 559-ben már több francia község híveit szólítják imára. Rómában 590-ben csendültek meg az első harangok.

A SZORGALOM A MAGYAR KÖZ-MONDÁSOKBAN.

Istennel, észszel, szorgalommal boldogulsz.
 Szorgalom: gazdagság, henyelés: szegénység.

Az Isten a szorgalmasokat segíti.
 Szorgalmas ember mindig talál munkát.
 Szorgalmas, mint a méh.
 Szorgalmas ember nem mutat holnapra.
 (Azaz ma végzi, nem halasztja dolgát.)

BURI.

Irta: Goda Géza.

AZ én kis bárányomat Burinak hívták. Buri gyönyörű kis állat volt, szelid szemű, fekete, fényes esüklü állatka. Hosszu, fehér gyapju fedte a testét, mint valami drága köpönyeg s olyan hizelgően tudott nézni, mikor kitátotta a rózsaszínű száját s így szólt:

— Be-e-e!

Buri szép nagy kertben lakott s egész nap a fűben hempergett. Nagyon szerette a friss, illatos füveket s tiszta, csillogó

forrás-vizet ivott hozzá. Más Burikkal nem barátkozott, csak egyre evett, ivott s én mindig azt gondoltam, hogy ő a Burik királya, mert úgy él, mint egy valóságos király.

Egy napon nagyon szomoruan néztem Burira, leültem mellé a fűbe, a fejcskáját az ölembe vettem s így szóltam hozzá:

— Kedves Buri, te nem is tudod, hogy mialatt itt a friss fűben hempergész, alatt elvégezték, hogy meg kell halnod.

Nagyot sóhajtottam, de Buri nyugodtan nézett rám szelid szemével s rózsaszínű

... EGÉSZ NAP A FÜBEN HEMPERGETT.

szájában fehér fogai közt egy fűszálat tartott.

— Hát nem is félsz? Kérdeztem. Talán nem is hiszed el, amit mondtam?

Buri ficzánkolni kezdett s láttam rajta, hogy nem hiszi, amit mondok. Ugy hozzászokott már a jó ropogós füvekhez, a pompás vízhez, a gyönyörű, árnyas kerthez, hogy el sem tudta gondolni, hogy valamikor valami baj is érheti.

— Nagyon könnyelmű Buri vagy — mondtam neki szemrehányó hangon. Pedig igazán mondom, hogy meg kell halnod

báránka. Tegnap este, mikor már az ágyamban feküdtem, bejött a szakácsné a mamához. Sokáig beszéltek arról, hogy mi lesz vasárnap ebédre. A mamácska csirkét akart, de a szakácsné így szólt:

— A Buri már nagyon meghizott. Le kellene vágni. Olyan kövér már, mint a kis malacz.

A mamácska sokáig gondolkodott, hogy levágjanak-e, de aztán ő is így szólt:

— Hát nem bánom. Holnap-után vágassa le a Burit.

Buri még most sem ijedt meg. A négy

lábát az ég felé fordította s úgy sütkérezett a napon, mintha semmi veszedelem nem fenyegette volna.

— Nohát báránka — mondtam én — ha te nem akarsz segíteni a sorsodon, hát majd segítek én. Tudod-e mit teszünk?

Buri rám nézett, mintha azt kérdezte volna:

— Hát mit teszünk?

— Megszökünk mind-ketten.

— Én nem szököm meg — gondolta Buri, kikapta fejét az ölemből s durczásan nézett.

— Nem? No jó, hát csak maradj itt, majd meglátod, hogy mi lesz. Levágják a torkodat s a szép fehér bundád tele lesz vérrel. Tudod?

— Nem igaz — gondolta Buri s megint bele-harapott a ropogós fübe s csöndesen majszolgatott. Bizonyosan azt is gondolta, hogy ha elszöknék innen, sehol sem találna ilyen pompás enni-valót, ilyen szép lombos gesztenye-fákat, ilyen szép puha pázsitot s ilyen jó meleg, napos heverő helyeket. Bégetni kezdett s nagyot ugrott, mintha el akart volna szökni előlem.

— Buri — mondtam — ne tréfálj velem, mert bizony mondom, te adod meg az árát. A szakácsnénak olyan hosszú éles kése van, ha azt meglátod, majd nem lesz kedved ugrálni és friss fűvet rágesálni.

Akármit beszéltem, nem használt. Ez a Buri nem akart menekülni. Könyörögtem tehát s így szóltam:

— Kedves Buri! Ha nem használ az okos szó, hát tedd meg legalább barátságból. Nagyon szépen kérlek, gyere el innen.

— Nem megyek. Nem! Itt finom a fű. Itt tiszta a víz!

— Edes Buri! Hát hiszen te bárány

vagy és nem számár, hogy ne hallgass az okos és jó szóra?

— Nem megyek. Nem megyek — gondolta a bárány s körbe kezdett szaladgálni, mint akinek jó kedve van.

Most már nagyon haragos lettem erre a bárányra, aki az életét sem félti, mert olyan jó dolga van s nem gondol a jövőre. Haragosan dobbantottam a lábammal s kiáltottam:

— Buri! Te haszontalan! Ha nem használ sem a jó szó, sem a könyörgés, erőszakkal viszlek el. Érted?

Buri most lehajtotta a fejét, aztán szomoruan nézett rám, mintha azt mondta volna:

— Ne vigyél el. Olyan jó itt.

— Hát a halál torkába akarsz rohanni? Buri most megszólalt:

— Be-e-e!

Igen? kérdeztem. Be-e? Bele akarsz rohanni? Te ostoba. Hát azt hiszed, hogy olyan jó meghalni? Azt hiszed, hogy ha a szakácsnénk fölhasítja a nagy késsel a nyakadat, akkor is ropogtathatod majd a füveket?

Kötelet kötöttem a nyakára s így szóltam:

— Igy ni! Most ha nem jössz szép szerével, hát majd elhurczollak.

Buri bégetett s kapálózott a lábával. De én nem engedtem s huztam magammal. (Lásd a képet a 136. lapon.) Mikor már kiértünk a kertből, egy öreg ember jött felénk. Megállt s nevetett.

— Kérem bácsi — mondtam az öreg embernek — ne tessék nevetni. Ez szomorú dolog. Burit le akarja ölni a szakácsné s most én magammal viszem ezt a bárányt, mert különben a halál fia.

Az öreg ember megszánta Burit, le-

hajolt hozzá s simogatni kezdte. Aztán tanácsot is adott neki:

— Látod bárány — mondta — ez a fiu jót akar veled. Miért nem engedelmesekedel? Miért nem mégy szépen vele? Miért ránczigálsz a kötelet? Talán csak nem akarsz bele rohanni a halál torkába?

Buri durczásan félre kapta a fejét s megint így szólt:

— Be-e-e!

Az öreg ember ekkor haragra lobbant s így szólt:

— Te is olyan vagy, mint azok az emberek, akik ha jól megy sorsuk, nem gondolnak a jövővel s inkább egy napig jól élnek még, sem-hogy a halálos veszedelem elől menekülnének. Te Buri nem érdemléd meg, hogy jó sorsod legyen.

... NEM ENGEDTEM S HUZTAM MAGAMMAL. (Lásd a 135. lapon.)

Aztán én felém fordult az öreg s így folytatta:

— Nem érdemes, hogy evvel a báránnyal vesződjél, édes fiam. Akinek nincs annyi esze, hogy elfogadja a jó tanácsot s a segítséget, az csak hadd menjen a maga útján.

Levette a Buri nyakáról a kötelet. A bárány vissza-ment a kertbe. Bele-

hemperedett a fübe, ugrált és tánczolt megint, mintha semmi baj sem volna. Pedig a konyhán már köszörülte a szakácsné a nagy kést s én nagyon szomoruan gondoltam arra, hogy holnap reggel Buri szép, fehér bundáján végig fog csorogni friss, párolgó vére.

K I M
ne hal
gyűjtem
nek és
rajzi-
egyarán
Bizo
kitömő
iczi-pic
a legna
megvar

ságuk
A felh
Mik
gyűjtem
ötszáze
hogy a
helyezh
a hata
lítottok
városur
Ma
nagyon
feszítés
Ked

A SZÁZ ÉVES NEMZETI MUZEUM.

KI NE ismerné közületek a Nemzeti Muzeumot, vagy legalább melyikötök ne hallott volna róla. Arról a gyönyörű gyűjteményről, mely büszkesége Budapestnek és az egész országnak. Természetrajzi-, régiségi-, kép- és könyv-kincsei egyaránt rendkívül érdekesek.

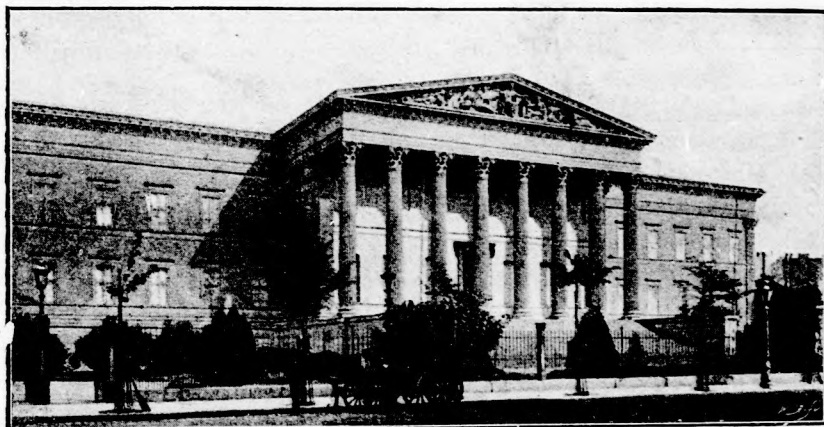
Bizonyára ti is gyakran állottatok óriási kitömött elefántjai, tigrisei, oroszánjai és iczi-piczi, gyüszünyi madarai előtt! Mert a legnagyobbtól a legkisebbig minden állat megvan a Muzeum termeiben.

Nos, e hó, azaz augusztus 17-ikén nagy ünnepe volt a Muzeumnak. Akkor volt 100 éve, hogy gróf *Széchenyi Ferencz* elhatározta megalapítását.

1802. augusztus 17-ikén bocsátotta ki azt az alapító-levelet, melynek értelmében hatalmas könyv-tárát, régiség- és ritkaság-gyűjteményét a nemzetnek ajándékozta.

Ezzel megvetette a Magyar Nemzeti Muzeum alapját.

Magyarország többi főurai is lelkesedéssel járultak hozzá a gyönyörű intézet megteremtéséhez. 1807-ben felhívták az ország összes lakóit, hogy ami régiségük és ritka-

A SZÁZ ÉVES NEMZETI MUZEUM.

ságuk van, azt küldjék be a Muzeumnak. A felhívásnak meg is lett az eredménye.

Mikor azután nagyon felszaporodtak a gyűjtemény kincsei, a magyar ország-gyűlés ötszázezer forintot adott arra a célra, hogy a sok drágaságot czélszerű épületben helyezhessék el. 1837-ben építették fel azt a hatalmas, szép palotát, melyet képünkön láttok és mely egyik disze és ékessége fővárosunknak.

Ma már az a nagy épület is szűk a nagyon megszaporodott gyűjtemények befogadására.

Kedves gyermekeim, emlékeztetek meg ti

is szeretettel és tisztelettel arról a kiváló férfiúról, kinek e messzi földön hires, tudományos intézetet köszönhetjük.

Emlékeztetek *Széchenyi Ferencz* grófra és merítetek tetteiből buzdító példát.

Véssétek lelketekbe, hogy nincs szebb áldozat, mint az, melyet hazájáért, nemzetéért hoz az ember . . .

A Nemzeti Muzeumot pedig látogassátok szorgalmasan, mert nemzeti nagyságunkat látjátok ott. És mert minden gyűjteményéből tanulni fogtok és aki tanul az tud, abból hasznos polgára leszen a hazájának!

Géza bácsi.

(Folytatás.)

AMINT az emberek titeket fognak becsülni, azon-képen fog sorsuk is alakulni. Ez hihetetlenül hangzik ugy-e bár? És mégis úgy van.

Most pedig ideiglen vonuljatok vissza a ti katulya-otthonotokba, szép rendben és csöndben, nehogy felköltsük az alvó emberek figyelmét, kik meg sem álmodják titkos össze-jöveleinket.

Isten jóságában bizva, várjátok örömmel a ragyogó nap fölkeltét!

Czin-Czin, kedves miniszterem szives lesz a kisebbek segítségére vállalkozni.

Legyetek mindenkor hálásak ő exczellenciája iránt, mert az ő egyedüli jutalma . . . a hála!

Isten velünk! a viszont-látásig!

Amint parányi cseresznye-ajka az utolsó szót elzengte, már el is tűnt a kedves jó tündér, de a hold-fényes világosság még ott lebegett a bolt fölött, míg az utolsó kis Gyűszű is otthon és bátorságban volt s az ujdonsült miniszter egy nagy darab fehér cukrot kereshetett meg az áru-asz-

tal alatt, melyet nap-közben a segéd el-ejtett és ott felejtett, a miniszteri familia szerencséjére.

Czin-Czin exczellenciás ur gyorsan föl-kapta a pompás édes falatot s futott zsákmányával ember-szemtől sohse látott föld-alatti nagy-uri lakásába, mely hat nagy teremből állt, s a család sokasodásával könnyű-szerrel volt kibővíthető.

Egy kis kapargálásba került az egész.

A tekintélyes gömbölyded Czini-Czini mama, szerető czinczogással fogadta drága uracskáját s a négy fióka öröm-sikongással futott a papa elébe.

Mikor meglátták, hogy a papa kedvenc-falatot hozott vacsorára, alig birtak örömmel, s pompás étvágygyal ropogtatták az édes morzsákat, mialatt Czin-Czin el-beszélte érdekes élményeit, s hogyan jutott ily váratlanul miniszteri rangba.

E nagy megtiszteltetés hallatára olyan dinom-dánom kerekedett Czin-Czinék lakásán, hogy még a kővérke mama is eljárt a Czin-Czin papával a kállai kettőst; annyira,

hogy a szomszédban minden Czicza nagysám füleit helyezve gondolta magában:

— Czin-Czinéknél valami nagy dolog történt! Résen legyünk!

Papa, mama alig bírták a czinczogó apróságokat elcsöndesíteni. Nagy-nehezen mégis ágyacskaikba dugták őket, de hajnalig sem volt az öregeknek nyugtuk; mert a nagy polkázásban úgy egymásba gablyodott Czitti meg Czetti hosszú farkinczája, hogy a mama minden nagy tudományával sem bírta széjjel oldani, s a két rakonczátlan fióka egymásba fonódva került fekhelyére.

Minduntalan megzavarta az öregeket álmukban a panasz, a czivakodás:

— Mama! Czitti rángatja a farkinczámát!

— Nem igaz! Csak a fal felé fordultam.

— Ja-ja-jaj Czitti! Hagyd békén a farkinczámát!

— Nem igaz mama! Nem is az ő farkinczája, de az enyém!

— Czitti hallgass! Ne füllents, mert én is megrángatom a tiedet!

— Czetti ne bomolj! Ki tudhatja most azt, melyik kié?

— Én nem tudnám, Czitti? No hát... hahh.

De egyttal el is kezdett ám keservesen öbégatni Czetti, mert a Czitti farkinczája helyett a saját magáét harapta meg.

Csak reggelre kelve birt papa-mama közös erővel az összegabalyított két farkinczával. De mennyi keserű könybe és jajgatásba került ez a fájdalom mütét!

Föl is fogadta Czitti meg Czetti, hogy sóha többé nem polkáznak olyan rakonczátlanul máskép, mint hogy előbb a farkinczájokat boa gyanánt a nyakukba ker-

tik, mint a boltosné szokta tenni azzal a félelmetes ismeretlen sok farku, fogvicsorgató vad-állattal.

*

Másnap reggel alig nyitotta ki a kereskedő az utcza felől a bojt-ajtót, azonnal belépett egy vevő, aki gyűszüt kért. Ki is választott a sok közül egyet. De még meg sem alkudta, jött másik vevő, kinek színt-ugy gyűszü kellett. Azután jött harmadik, negyedik, ötödik vevő... egymás kezébe adták a kilincset... minden ember gyűszüt vett. Mintha a város összes gyűszüje egyszerre lábra kelt volna, hogy kiszaladjon a világból s most minden ember kénytelen volna új gyűszüt beszerezni.

Estig minden gyűszü elkelt. Üres volt a katulya s a boltos ekkor vette észre csak, hogy a katulyán akkora nyílás van, mint ha azon keresztül szökött volna meg a boltból minden gyűszü, csak ezen az egér-rágtta kis nyíláson ment volna világgá. Nagy volt a boltos öröme a pompás vásár fölött.

— De már csakugyan szereznem köll egy szép nagy cziczát, szólt hangosan, különben az egerek minden katulyámat tönkre teszik!

Czin-Czin excellenziás ur éppen akkor dugta ki hegyes orrocskáját a lakása kis kapuján, hogy jó vacsora után nézzen, erre a szóra azonban villám-gyorsan tünt el a miniszter ur fityuskája.

— Istenkém ne hagyj el! No még csak az kellene, hogy valami alattomos czirmos nagysám kerüljön a boltba! Akár ki is vándorolhatunk akkor Amerikába! Mert hogy excellenziás czimem valami nagyon meghatná czicza nagysámot, kötve hiszem.

Istenem, Istenem! Csak nem élhet az ember gond nélkül ezen a szép világon!

Czin-Czin miniszter ur a fejecskéjét csóválgatva, szomoruan, üres tarisznyával tért haza azon az estén s azon éjjel a szomszéd cicza nagysámok nyugodtan álmodhattak egér-pecsenyéről, nem izgatta őket semmi nesz.

Még az össze-gabalyodott farkinczáju csintalan fiókák, Czitti meg Czetti sem mert mukkanni, nehogy a rettenetes Ciczca

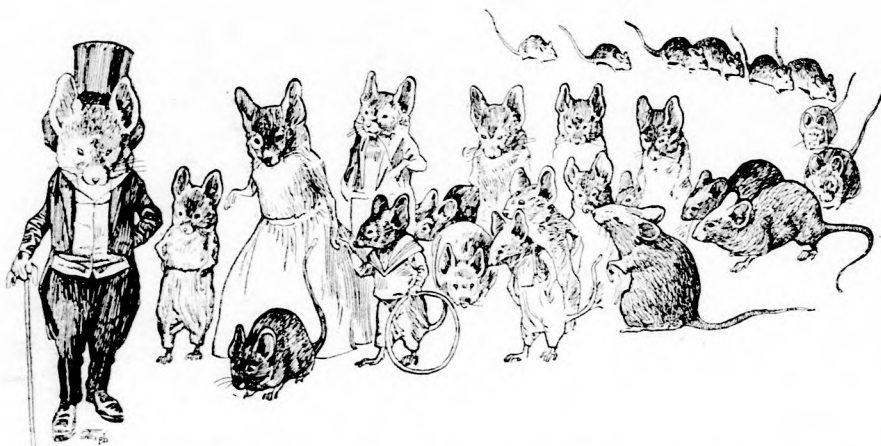
nagysám meghallja! Pedig jaj be nagyon éhesek voltak!

*

Elmult egy év, némely boldognak egy percz, más szegénynek, egy örökké-valóság!

A mi kis mesénk évforduló napján ő exczellenciája, Czin-Czin rendőr-miniszter ur, nagy izgalom közepette várta az estvét.

Tízser is megnézte a kalendáriumot, nem téved-e? De a kalendárium mindannyiszor az emlékezetes napot mutatta.

... HOSSZU MENETBEN FÖLVEZETTE KEDVESEIT (Lásd a 141. lapon.)

Tisztelt familiája harminczkét tagra szaporodott azalatt; mert Egér-országban egy hónap, egy esztendőt számít.

A sok fiatal papa, kis mama, a számos kisebb-nagyobb pulya, mind kíváncsian hegyezte fülecskéit s egész nap sem tettek egyebet, mint hogy kiszaladgáltak a kis kapuba, megnézni, lenyugvóban van-e már a nap?

Czini-Czini mama még jobban neki gömbölyödött. Most már nem csak a nagy-

mama, de a tisztos déd- és ük-anyai cimket is joggal viselte s ahhoz mérten, nagy tekintélyvel járt föl s alá, egyiktől a másikhoz, rendben van-e minden?

Folytonos aggodalomban töltötte a napot, nehogy a sok ide-oda futkosásban, újabb farkinca-gabalyodási esetek forduljanak elő a nyugtalan-vérü ifjonczok között. Mert nem volt az a százszor megkötött göb, hogy ő azt rögtön széjjel ne szedte volna most is az ő éles fogacskáival. De

tessék csak élő, mozgó, össze-gabalyodott farkinczákat szedni széjjel foggal.

Meg is köszönnék szépen az ilyen ügyes, gyors operációt a farkinczások!

Czin-Czin papa azt mondta a nagy familiának: ha megigérik, hogy csendben, rendben lesznek és egyetlen, de egyetlen hangocskával sem zavarják meg az ünnepélyes ceremóniát, akkor megengedi, hogy a tündéri látványt végig élvezhessék.

Igérték is mindnyájan, de a kíváncsiságtól nem bírtak egy pillanatig is nyugton lenni s a tizenkettőre szaporított föld-alatti termekben folytonos zsongás, cinczolás, terefere hangzott.

Czini-Czini, a nagy-déd-ük-mama is, ki maga a legkíváncsibb volt, nagyon vállalta a felelősséget, hogy az egész nyughatatlan izgómozgó familiára szigoruan föl fog ügyelni.

Mikor már késő estve az utczákon s a boltban minden zaj el ült, Czin-Czin papa ujdonat-uj klakkban, frakkban, lakkban, ünnepélyes hosszu menetben fölvezette kedveseit, (Lásd a képet a 140. lapon.) a csomagokon s katulyákon át a polcz tetejébe s elhelyezte őket szépen kor szerint, sorjába, a nagy dobozok szélein.

Jaj be fura kis néző-közönség is volt az!

Csak a hegyes fityuskák, fülecskék, ragyogó fekete gyémánt szemecskék látszottak hosszu sorban, mint valami divatos hosszu nyak-láncz!

A szürke selyem-bársony ködmönkéje valamennyinek ragyogott a tisztaságtól! Egész nap kefélgették, tisztogatták egymást piczi piros nyelvecskájukkal; még az éles körmöcskéket is rendbe hozták.

De hát még a harminczhét pár hetyke bajusz egy sorban! Kipödörve, illatos bajusz-kenővel kikenve-fenve! Könnyü volt

nekik!... mikor ingyen lehetett a bajusz-kenőhöz a boltban hozzá-férni. Bizony nem is takarékoskodtak vele! Sőt akadt közöttük olyan pákosztos is, aki a bajuszkáját meg is nyalogatta — titokban.

— Gyerekek! Csend és rend a parola! Senki mukkanni se merészeljen! Szólt most szigoruan Czin-Czin papa. Maga pedig fönn termett az áru-asztalon, szépen a hátulsó két lábára csücsült, amint az ilyen komoly exczellenziás urhoz illik s elkezdett kedélyesen fenni, dorombozni, nehogy szégyen-szemre el találjon valahogy szundítani a várakozásban.

Azon-közben nagy büszkeséggel tekintgetett föl az ő szeretett családjához s olyankor itt is, ott is mozgásba jött egy-egy fityuska, egy-egy mozgékony bajusz.

(Folytatása következik.)

Mama.

SZÁMREJTVÉNY.

10. 9. 17. A víz kiöntését akadályozza.
 2. 3. 4. 10. A fazék készítéséhez szükséges.
 11. 19. 3. Kicsinek az ellentéte.
 5. 15. 1. Régi vár maradványa.
 4. 8. 17. 2. 16. Házi butor.
 6. 7. 25. 9. 10. Az a terület, ahol egy nemzet lakik.
 14. 9. 10. A Duna balparti folyója.
 20. 12. 13. Tagadó szó.
 18. 6. 7. 14. 9. 17. Egyik társ-országunk.
 22. 2. 23. 15. 13. Ahol a gabonát őrlik.
 17. 21. 14. 24. A sivatag lakója.
 1—25. Magyarország egyik kiváló férfának híres mondása.

(Az össze-tett mással-hangzóknak, mint a minő például az *ny, gy*, egy szám felel meg.)

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Mesék és regék.”

Gyermekek számára írta *Vilma néni*. Két színes képpel és több szöveg-rajzzal, díszes kötésben.

ÉDES ANYA ÉS AZ ÖRANGYAL.

Édes kedves drága jó anyátok
Szeretettel ügyel titeátok,
S az őrangyal, az édes anyával
Betakargat hó-fehér szárnyával.
Kis gyermeket a baj nem is éri,
Ha az anya hü keze vezérli.

Anyátokat nagyon szeressétek,
Meggbantani őt halálos véték!
Gyermekéér' ha a könnye csordul,
Az angyal is töletek elfordul.
Anya könnyét sohase is lássa!
Mert sírásra válik mosolygása.

Az a
Alá
És a
Hogy
És l
Az a

Éjjel
Szer
Egy
— E
Ha a
Az a

Ten
hinnét
állatot
fogalm
fogok
ban h
el. An
nem f
kilógr
még e
ország
tenger
szok
300 m
pedig
ként.

*Az angyalnak a köny, szive vére,
Alá hull a kis gyermek szivére,
És a szívet oly beteggé nyomja,
Hogy agg-korban is sajog a nyoma,
És halálíg ott marad bevésve,
Az angyal-köny — Isten büntetése!*

*Éjjel-nappal ki ügyel reátok,
Szeressétek jó édes anyátok;
Egy anyát ad nekünk a jó Isten,
— Ki a jóra mindenkit segítsen! —
Ha a gyermek magát jónak vallja,
Az Ur szive hő imáját hallja!*

*Anyátokér' ha nem imádkoztok,
Istennek is fájdalmat okoztok,
S lelankad az ör-angyalnak szárnya,
Míntha sötét gyász-ruhában járna.
Elapadhat a Duna, a Tisza,
Ha elszállott, — nem jö többet vissza!*

*Az égből szállt lelketek a földre,
A virágos, a gyönyörű zöldre!
Hold-sugárból lenge sajkát szönek,
Az angyalok, — s hozzátok lejönnek,
Csak a csöndes éjszakára várnak,
S jó gyermekkel — álom-tánczot járnak...*

Mama.

Tengeri állatok pusztítása. Nem is hinnétek gyerekek, hogy mennyi tengeri állatot pusztít el az ember évente. Hogy fogalmatok legyen róla, néhány számot fogok nektek felsorolni. Európa országai-ban hat millió tengeri rákot fogyasztanak el. Amerika Egyesült-Államai pedig majd-nem fél millió tonna (egy tonna = 1000 kilogramm) halat adnak el. Angol-ország még egyszer annyit hoz forgalomba. Más országok halászaí is serényen pusztítják a tenger állatait, a mennyiben norvég halászok 200 millió tőke-halat, a hollandiak 300 millió heringet, a francia halászok pedig 600 millió szárdiniát fognak évenként. Ázsia gyöngy-halászaí is kitesznek

magukért, amennyiben minden évben 15 millió darab gyöngy-kagylót hoznak fel a tenger fenekéről. Az osztrigák és más ehető kagylók is rengeteg számban fognak. Ezek után persze azt kérdezitek, hogy miként van az, hogy még mindég olyan sok állat él a tengerben? Miként van, hogy e pusztítás mellett, nem csappan meg a számuk? Hát ugy, hogy a Minden-ható bölcsessége roppant nagy szaporításukkal gondoskodik fen-maradásukról. Elhinnétek-e, hogy a tengeri rák tizenkét-ezer petét rak le egy esztendőben, vagyis egyetlen rák tizenkét ezer rákocskával ajándékozza meg 365 nap alatt a tengert. Hát még a tőke-hal! Tíz millióval! Vagyis, ha csak 10 tőke-hal

maradna meg a tengerek végtelen vizeiben, ezek már a következő évben 100 millióra szaporodnának! A gyöngy-kagyló még a tőke-halon is tul-tesz, amennyiben tizenkét millióra szaporodik évenként, s csaknem ugyanannyira az osztriga. Akár-mennyi tengeri állatot pusztítanak tehát el az emberek, soha míg a világ áll, ki nem irthatják őket.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXIII. köt. 7-ik számában közölt *karika-rejtvény megfejtése:*

„Hazádnak rendületlenül,
Légy hive, oh magyar!”

Helyesen fejtették meg: Hirsch Jenő, Balogh István és Pál, Löbl Mór Ernő, Flór Annicza, Kövesi Pali, Scherz Blanka, Sziesz testvérek, Verner Janka, Árva Erzsike, ifj. Hankiss János, Nagy Lenke, Vilma és Ernő, Ruhig Flóra, Schnabel Jani Béla, ifj. Riedl Gyula, Jurenák Gizi, Véghelyi Lajos, Herzfeld testvérek, a kisvárdai áll. segély. polg. fiu-iskola növendékei, ifj. Metzger Ede, Róth Hermin, G. Hunyady Ferencz, Sass Elemér, Csauscher Mariska, Kontur Noémi, Haitsch Emma, Ella, Ilona és Giza, Totis Margit, Ilona és Blanka, Szántó Olga és Ernő, Kratochwil Károly, Zsakó Zoltán, Haim Dávid, Fuchs Rudi, Solymossy Paula és Ilonka, Préger Aurél, Kilezer Edith és Gyula, Záborszky Mariska, Kerekes Gyurka, Perényi Józsa, Goldstein Lujza és Ferike, Varga Ila, Csécsi Nagy Imre, Schill László, Szlovák Margit, Borhy Margit, Kazy Péter, Garai Luiza és Manczi, Herzog Dóra, Vilma és Dezső, Frankl Lilly, König Miska és Sanyika, Weisskopf Aranka, Elza és Lenke, Szabó Ninuska, Rafael Malvin, Moravcsik Erika és Gyula, Farkas Gyuri, ifj. Vikár Béla, Péterfy Vilma, Dominigg Ilonka és Erzsike, Hoffmann Valika és Elemér, Szende Laczi, Csepy Sándor, Pap Lilike és Gizike, Weisz Frida és Andor, Péterfy Juliska és Jenő, Imreh Juliska, Löw Lenke, Ranschburg Pál, Vladár Ervin, Bakos László, Bayer Anti, Milutinovits Corina, Pap Irma és Zsigi, br. Thüngen Margit, Szirmai Ilka, Sinkovits Clarisse, Liebstein Cara és Erzsike, Czögler Miczi, Poór Erna, Hatschek Adrienne, Fáber Józsa, Rósa Margit.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Pap Irma* és *Zsigi, Maros-Vásárhelyen*, kiknek a jutalom-könyvet,

(»Rüstig Zsigmond az új *Robinson*« Irta Marryat, a magyar ifjuság számára lefordította *dr. Dulácska Géza*. 94 képpel, kemény kötésben.) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXIII. köt. 6-ik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Préger Aurel, Kühn Béla, Szlovák Margit, Garai Lujza és Manczi, Buben Iván és Miklós, Weress Margit és Akos, Péterfy Vilma, Löw Lenke, Ranschburg Pál.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Lakatos Pali. Amit te olvastál, az igaz, de azért mégis csak a magyar Irinyi János találta fel a gyujtót. A dolog úgy áll ugyanis, hogy az angol Boyle már 1680-ban készített olyan keveréket, mely könnyű dörzsöléskor meggyulladt. Később pedig Pilatre de Rogiers francia vegyész készítettt foszfor-gyertyákat, de a gyujtó-anyag összetételét nem írta le. Mindkét találmányt elfeledték, a mikor Irinyi az övével fellépett és a kén-fát, s az aczél, kova, taplót kiszorította a használatból. — **Liebstein Cara és Erzsike.** De aztán ne csak szó-beszéd legyen, amit ígérték. Toppanjatok be minél előbb azokkal a fény-képekkel, hogy megítélhessem, vajjon jó el vagytok-e találva. — **Vladár Ervin.** Isten éltesen kis ilam! Ugyan hamar megtanultad az irás mesterségét. Elteszem leveledet, hogy meglássam, mennyire viszed hat éves korodig. — **Löw Lenke.** Nem fogod megbánni, hogy szót fogadtál. — **Pap Lilike és Gizike.** Legyetek hálásak nagy-apó iránt, a miért olyan kellemessé teszi számotokra a nyarat. — **J. H. Kassa.** Kéz-iratok vissza-küldésére legnagyobb sajnálatunkra, nem vállalkozhatunk. — **Birbauer Virgil.** Viszonzom jó kívánságod, bár nem sokáig tart már a szün-idő. Sebjaj! Jó gyermeknek az iskola is sok élvezetet nyújt. — **Farkas Gyuri.** Örülök, hogy olyan nagy gyönyörűséget találsz a Kis Lapban. Az ős és a tél sok kedves meglepetést fog hozni. Rossz-estont Ferke már türelmetlenkedik, szeretne már elétek kerülni. Nem sokáig tartóztatom. — **Solymossy Paula és I. (?)** Vagy későn küldtetek be, vagy elkallódott a leveletek. Egyét óhajtásokra a kiadó-hivatal fog felelni. — **Haim Dávid.** Ird meg a kiadó-hivatalnak, hogy mióta vagy előfizetője a Kis Lapnak és hogy milyen könyvet óhajtasz. Talán teljesíti kérésedet. — **Weisz Frida és Andor.** Azt jelenti, hogy noha elvesztettétek a cím-szalagot, a kiadó-hivatal esetleg mégis elküldi nektek a könyvet, ha leveleteket nem hozám, hanem hozzá írjátok és közlitek vele, mennyi időre fizettetek elő a Kis Lapra. — **Sinkovits Clarisse.** Sorát ejtem. — *Több levélről a jövő számban.*

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.